

บทที่ 1

บทนำ



ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจัยสำคัญที่จะส่งเสริมให้การพัฒนาประเทศสำเร็จได้อย่างหนึ่งก็คือ การที่ประชากรมีการศึกษาที่ดี ฉะนั้นความจำเป็นเร่งด่วนที่ต้องกระทำก่อนการพัฒนาประเทศก็คือต้องสร้างกำลังคนที่มีความสามารถขึ้นก่อน นั่นก็หมายความว่าต้องส่งเสริมให้ประชากรของประเทศได้รับการศึกษาอย่างทั่วถึง ซึ่งจะเห็นได้ว่าการพัฒนาการศึกษาจะเป็นรากฐานของการพัฒนาประเทศ โดยเฉพาะประเทศที่กำลังพัฒนาอย่างประเทศไทย การพัฒนาการศึกษาซึ่งจะเป็นส่วนหนึ่งในอันที่จะช่วยพัฒนากำลังคน ให้มีความสามารถสำหรับการแก้ปัญหา เศรษฐกิจ และสังคม ¹

ในการพัฒนาการศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการมัธยมศึกษาในประเทศไทยมีปัญหายู่ประการหนึ่งคือ หลักสูตร ² การพัฒนาการศึกษาจะให้ใคร่ครวญจะมีการพัฒนาหลักสูตรควบ กล่าวคือหลักสูตรต้องเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอเพื่อให้เหมาะสมกับสมัย ซึ่งนับว่าการพัฒนาหลักสูตรมีความสำคัญต่อการพัฒนาการศึกษา

ปรีชา ธรรมมา ³ กล่าวว่า "การพัฒนาหลักสูตรมีความมุ่งหมายสำคัญเพื่อพัฒนาคน การกระทำใด ๆ ไม่ว่าต่อส่วนใดหรือทุกส่วนของหลักสูตร ย่อมหมายถึงกระทำ

¹ กอ สวัสดิคพานิช, "การมัธยมศึกษาในประเทศไทย" ประมวลบทความเกี่ยวกับการมัธยมศึกษา, กรมวิสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, 2513, หน้า 2.

² กอ สวัสดิคพานิช, เรื่องเดียวกัน.

³ ปรีชา ธรรมมา, "การพัฒนาหลักสูตรไทย" ประมวลบทบรรยายเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตร, กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2517, หน้า 10.

ตอคน จึงกล่าวได้ว่า การพัฒนาหลักสูตรคือการพัฒนาคน การสร้างหลักสูตรก็คือการ
สร้างคน"

หลักสูตรที่ย่อมต้องยืดหยุ่น เปลี่ยนแปลงได้ เพื่อความเหมาะสมกับสภาพสิ่งแวดล้อม และสถานการณ์ ตลอดจนความพร้อมของท้องถิ่น ดังที่

คาสเวล (Caswell) และ ฟอสเฮย์⁴ (Foshay) ได้กล่าวไว้ว่า "ทุกวันนี้
โดยทั่วไป หลักสูตร เป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงได้ หลักสูตรคือประสบการณ์จริง ๆ ของเด็ก
ในความดูแลของโรงเรียน ... " นั่นก็คือการ เปลี่ยนแปลงหลักสูตรจึงเป็นการ เปลี่ยน
แปลงเพื่อปรับปรุงให้เหมาะสมกับสภาพความต้องการของสังคม และการสร้างหลักสูตร
เป็นกรรมวิธีที่ต้องร่วมมือร่วมใจกันหลายฝ่าย

กูด⁵ (Good) ได้ให้นิยามของหลักสูตรไว้ว่า หลักสูตรคือ

1. รายวิชาต่าง ๆ ที่นำมาลำดับไว้อย่างมีระเบียบหรือลำดับชั้นเพื่อให้ผู้เรียน
ได้เรียนรู้จนจบ ได้รับประกาศนียบัตร หรือปริญญา ในสาขาวิชาต่าง ๆ เช่นหลักสูตร
สังคมศึกษา หลักสูตรวิชาพลานามัย เป็นต้น

2. เป็นการวางแผนเกี่ยวกับเนื้อหาวิชา และวัสดุเกี่ยวกับการเรียนการสอน
ซึ่งโรงเรียนได้จัดให้นักเรียน เพื่อให้นักเรียนมีคุณค่าพอที่จะจบการศึกษา เพื่อเป็นแนว
ทางที่จะศึกษาต่อไปได้

หลักสูตรมัธยมศึกษาสายสามัญ ฉบับพุทธศักราช 2503 ได้แบ่งออกเป็น 2
ระดับ คือระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หลักสูตรฉบับนี้เน้น

⁴ Hollis L. Caswell and A. Wellesley Foshay, Education in the Elementary Schools, p.277.

⁵ Carter V. Good, Dictionary of Education (2d ed., New York Mc Grow-Hill, 1959) p.149.



หนักในเรื่องวิชาการในห้องเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญ ใ้เน้นหนักในเรื่องเตรียมเด็กให้เข้าเรียนมหาวิทยาลัยมากเกินไป⁶ คือมุ่งความเจริญทางสมองอย่างเดียว เพราะในชั่วโมงที่เรียนในสัปดาห์หนึ่ง มีวิชาเรียน 30 ชั่วโมง ไม่มีชั่วโมงพลาแนมัยเลย จึงนับว่าไม่ถูกต้องที่นักเรียนในระดับนี้ซึ่งเป็นวัยที่ร่างกายกำลังเจริญเติบโต และกำลังย่างเข้าสู่วัยหนุ่มสาว แต่หลักสูตรไม่ได้เอื้ออำนวยต่อความต้องการทางธรรมชาติ โดยเฉพาะความต้องการพัฒนาทางร่างกาย

อวย เกตุสิงห์⁷ ได้กล่าวถึงความสำคัญและธรรมชาติของร่างกาย ในการออกกำลังกายว่า

"การออกกำลังกายอย่างถูกต้อง เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับทุกคนตั้งแต่แรกเกิดจนถึงวัยชรา แม้ในคนไข้ก็ควรออกกำลังกายเพื่อช่วยฟื้นสภาพไ้รวดเร็วยิ่งขึ้น เด็กที่คลอดใหม่ ๆ ควรร้อง ต้องสับคัมชนช่า เป็นการออกกำลังกายของเด็ก เด็กที่นอนนิ่ง ๆ เป็นเด็กที่เจ็บป่วยและอาจตาย เมื่อทารกโตถึงวัยเด็กจะตองกระโดดโลดเต้น อันเป็นการออกกำลังกาย ทำให้ร่างกายเจริญเติบโตแข็งแรง ในวัยหนุ่มสาวการออกกำลังกายช่วยในระบบประสาทและจิตใจให้ทำงานได้ดี โดยปกติผู้ที่อยู่ในวัยชรา การออกกำลังกายจะช่วยป้องกันรักษาอาการและโรคที่เกิดขึ้นในวัยชราได้หลายอย่าง เช่นอาการเมื่อยขบ ท้องผูกเป็นประจำ ตลอดจนจนวิงเวียนหน้ามืด เพราะการไหลเวียนของเลือดไม่พอ"

จะเห็นได้ว่า เรื่องของพลาแนมัยเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในการดำรงชีวิตของมนุษย์ ยิ่งในปัจจุบันวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยีเจริญก้าวหน้ามาก ทำให้คนเราขาดการออกกำลัง ฉะนั้นการออกกำลังกายจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะจะช่วยให้ร่างกายได้แข็งแรงอยู่เสมอ ด้วยเหตุนี้ในการจัดการศึกษาไม่ว่าระดับใด ๆ ควรจะใ้คำคำนึงถึงปัญหาของสุขภาพและพลาแนมัยอีกประการหนึ่งด้วย

⁶ กอ สวัสดิ์พานิช, เรื่องเดียวกัน.

⁷ อวย เกตุสิงห์, "การออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ," ศูนย์วิทยาศาสตร์การกีฬา องค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย (เอกสารอัสสำเนา). 2514, หน้า 1.

เฟื่องฟู 8 เครื่องราช 8 ไค่กล่าวไว้ว่า "ประเทศไทยต้องการการศึกษาที่จะส่งเสริมสุขภาพทางกายและจิตใจของประชาชน วัตถุประสงค์ที่สำคัญยิ่งอย่างหนึ่งของการศึกษาไม่ว่าระดับใด ๆ ควรส่งเสริมสุขภาพของเด็ก และการให้สุขศึกษาพร้อมทั้งการจัดให้มีสภาพแวดล้อมที่ถูกต้อง สุขาภิบาล และอนามัยส่วนบุคคล ... "

การเรียนการสอนวิชาพลานามัยในประเทศไทยนั้นได้มีมานานแล้วนับตั้งแต่การศึกษาสมัยใหม่เข้ามาในประเทศไทยเป็นครั้งแรก คือใน พ.ศ. 2441 พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงมีพระบรมราชโองการ เกี่ยวกับการจัดการศึกษาแผนใหม่ ในประเทศไทยขึ้น พลศึกษาก็เป็นวิชาสำคัญวิชาหนึ่ง ที่นักเรียนที่เรียนในชั้นประถมศึกษา และมีธยมศึกษา 9

ใน พ.ศ. 2452 10 กระทรวงธรรมการได้เริ่มจัดตั้งสถาบันการศึกษาวิชาพลศึกษาสำหรับครูขึ้นเป็นครั้งแรก ณ สามัคคยาจารย์สมาคม ในบริเวณโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย เรียกว่า "สโมสรกายบริหาร" ต่อมาในปีพุทธศักราช 2456 ได้ปรับปรุงขึ้นเป็นเอกเทศเรียกว่า "ห้องพลศึกษากลาง" สำหรับเนื้อหาวิชาหรือหลักสูตรที่กำหนดให้เรียนคือ กายบริหาร มวย ยูโด ฟันดาบ กระบี่กระบอง ยิมนาสติกส์ ลูกเสือ และกีฬาประเภทซุก ประเภทเดี่ยว เช่น ฟุตบอล ตะกร้อ เป็นต้น

8 เฟื่องฟู เครื่องราช "แนวคิดในการสร้างหลักสูตร และการปรับปรุงการสอนการเรียนในชั้นประถมศึกษา," วิทยานิพนธ์. (พระนคร : พิมพ์ที่เกอกูลการพิมพ์, 2514). หน้า 22.

9 Vorasak Pienchob, "A Recommended Four-year Undergraduate Curriculum for Professional Preparation of Physical Education Teachers in Thailand," (Doctor's Thesis, School of Health Physical Education and Recreation, Indiana University, 1976), pp.3-4.

10 กระทรวงศึกษาธิการ, ประวัติกระทรวงศึกษาธิการ 2435-2507, (พระนคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2507) หน้า 606.

ส่วนหลักสูตรที่เกี่ยวข้องกับวิชาสุขศึกษาใน พ.ศ. 2452¹¹ หลักสูตรประถมศึกษา มลศึกษา กำหนดให้เรียนการรักษาคือเป็นวิชาบังคับ และกำหนดความมุ่งหมายไว้ว่า

"เพื่อให้เป็นนระจกปฏิบัติคนให้โคความสำราญแกร่างกาย และ รักษาชีวิตให้เป็นไปโดยสุขสวัสดิ์ การฝึกสอนวิชานี้ไม่ใช่แค่เพียง ไหววเท่านั้น ต้องใ้ปฏิบัติ จึงจะเป็นประโยชน์แกตน และคง หักใ้เคยไปเสียแต่เด็ก"

ในปี พ.ศ. 2471¹² มีหลักสูตรวิชาพลศึกษาสำหรับโรงเรียนมัธยมศึกษาตอน ปลาย (ปัจจุบันคือระดับ มัธยมศึกษาปี 1, 2, และ 3) กำหนดใ้เรียนดังนี้

1. การสอนวิชาลูกเสือโท
2. การสอนกายบริหาร หรือคักคนจนจบวิธี
3. การสอนคักคน สอนหอยโทน
4. การสอนเล่นกีฬาต่าง ๆ

ครั้งต่อมาในปีพุทธศักราช 2493¹³ มีหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย (ปัจจุบัน คือ ชั้นมัธยมศึกษา 1, 2 และ 3) กำหนดใ้เรียนกิจกรรมพลศึกษาคงนี้ ฝึกซ้อมกำลัง กายใ้สมบุรณ์แข็งแรงตามความเจริญแห่งวัย โดยเล่นกีฬาต่าง ๆ โดยเฉพาะกีฬาเป็น ชุก การหัดกายบริหาร และการออกกำลังกายอื่น ๆ เช่นว่ายน้ำ แจวเรือ ซี่มา ซี่- จักรยาน ตามสมควรแกภูมิประเทศ กำหนดใ้เรียนสัปดาห์ละ 1 ชั่วโมง

¹¹ สุชาติ โสมนประยูร. การสอนสุขศึกษา (พระนคร : ไทยวัฒนาพานิช, 2514) หน้า 45.

¹² กระทรวงธรรมการ, หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย (โรงพิมพ์กรมตำรวจ, 2471) หน้า 23.

¹³ กระทรวงศึกษาธิการ, หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2493. (พระนคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2493) หน้า 35-36.

ส่วนหลักสูตรสหศึกษา ในปี พ.ศ.2493¹⁴ วิชาสหศึกษาได้ปรับปรุงโดยขยายเนื้อหาให้กว้างขวางยิ่งขึ้น รวมทั้งเพิ่มเติมเนื้อหาที่สำคัญเข้าไปอีกในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ส่วนมัธยมศึกษาตอนปลาย ไม่มีการเรียนการสอนสหศึกษา

ในปีพุทธศักราช 2503¹⁵ มีหลักสูตรวิชาพลศึกษาและสุขศึกษารวมกันเป็นหมวดหนึ่งเรียกว่า "พลานามัย" เป็นหลักสูตรทั้งระดับประถมและมัธยมศึกษาตอนต้น ส่วนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายไม่มีการเรียนวิชาพลานามัย สำหรับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นนั้น กำหนดให้เรียนพลศึกษาและสุขศึกษากันนี้

วิชาพลศึกษา กำหนดให้เรียนกิจกรรมต่อไปนี้

1. การเล่นที่ใช้จังหวะ หรือการใช้ดนตรีประกอบ กายบริหาร การพ้อนรำ การร่าว่ง การร่าพื้นเมือง ฯลฯ
2. การทรงตัว การเดิน วิ่ง และการต่อตัว ฯลฯ
3. การเล่นฝึกความคล่องแคล่ว ว่องไว ยึดหยุ่น ทียบกระโดด รวากู การเล่นไล่ตะ ขว้างคนหลบแกว่ง วิ่งแข่ง กระโดดเชือก ฯลฯ
4. กีฬา
 - ก. การเล่นที่ฝึกให้เกิดทักษะ ได้แก่วolleyball ส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย เพื่อนำไปสู่กีฬาใหญ่
 - ข. การเล่นกีฬาใหญ่ ฝึกให้เล่นแบดมินตัน ปิงปอง วอลเลย์บอล บาสเกตบอล ฟุตบอล รักบี้ วาเลย์บอล ฟันดาบ ฯลฯ ตามความเหมาะสม

¹⁴ สุชาติ โสภประยูร. เรื่องเดียวกัน. หน้า 45.

¹⁵ กระทรวงศึกษาธิการ. หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ.2503 (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ลาดพร้าว, 2517) หน้า 28-30.

5. กรีฑา เปิกเกี่ยวกับการวิ่ง การกระโดด การพุ่ง การทุ่ม การขว้าง
เวลาเรียน สายสามัญ สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง
สายอาชีพ สัปดาห์ละ 1 ชั่วโมง

วิชาสุขศึกษา กำหนดให้เรียนกิจกรรมดังต่อไปนี้

1. อนามัยส่วนบุคคล
2. การออกกำลังกายและการพักผ่อน
3. อนามัยของครอบครัว
4. อนามัยส่วนสาธารณะ
5. สวัสดิศึกษา
6. อนามัยทางจิต

นอกจากนี้หัวข้อที่ต้องแยกสอนเป็นรายชั้นมีดังนี้ มัธยมศึกษาปีที่ 1 เรียนโภชนาการ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เรียนโรคติดต่อ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เรียนยาเสพติด

ในปี พ.ศ.2512¹⁶ ได้มีหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนมัธยมแบบประสม โดยให้วิชาพลานามัยเป็นวิชาบังคับในหลักสูตร สำหรับวิชาพลศึกษาแบ่งเป็นภาควิชาบังคับ 11 วิชา ภาควิชาทดแทน 8 วิชา และภาควิชาเลือก 12 วิชา กำหนดให้เรียน 3 คาบต่อสัปดาห์

หลักสูตรที่กล่าวมานี้ ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ไม่เคยมีหลักสูตรวิชาพลานามัยเลย นอกจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม ซึ่งมีอยู่น้อยโรงจึงเป็นเรื่องที่ต้องเปลี่ยน

¹⁶ โครงการพัฒนาการศึกษาโรงเรียนมัธยมแบบผสม, คำอธิบายรายวิชาหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย โรงเรียนมัธยมแบบประสม, (สำนักพิมพ์ ค.ม.ส. ฉบับปรับปรุงครั้งที่ 2, 2514) หน้า 2.

แปลงแก้ไข เพื่อให้เหมาะสมกับความต้องการการพัฒนาการของเด็ก ดังที่ ประยูร ศรีประสาธน์¹⁷ โลกกล่าวถึงหลักสูตรของไทยว่า "หลักสูตรการศึกษาของไทยทุกระดับชั้น และทุกประเภท ล้วนแต่มีความไม่เหมาะสม ล้าสมัย ยากแก่การนำไปปฏิบัติ ยากแก่การที่จะวัดความก้าวหน้าและพัฒนาการของเด็ก"

จากการเปลี่ยนแปลงทางการ เมืองของประเทศไทย เมื่อวันที่ 14 ตุลาคม พ.ศ.2516 โค้ปลูกให้สังคมไทยตื่นตัวหันมาพิจารณาความเป็นมาของสังคมมากยิ่งขึ้นกว่าครั้งใด ๆ โดยเฉพาะในกานการศึกษา นักการศึกษาทั้งหลาย ตลอดจนนิสิต นักศึกษา และประชาชนทั่วไป ได้วิจารณ์กันอย่างกว้างขวางว่า ระบบการศึกษาของไทยในปัจจุบัน ไม่เหมาะสมกับกาล เวลาควยประการทั้งปวง ถึงเวลาแล้วที่ควรจะได้ปฏิรูปการศึกษา เสียใหม่ เพื่อให้เหมาะสมกับเหตุการณ์บ้านเมือง

ดังนั้นในการประชุมคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 25 มิถุนายน พ.ศ.2517 กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งได้ตระหนักในปัญหาการศึกษาหลายอย่างหลายประการที่เป็นข้อขัดข้อง เป็นอุปสรรคต่อการสร้างสรรค์ความเจริญก้าวหน้าของประเทศชาติ โดยเฉพาะปัญหาคานความเป็นธรรมในสังคม จึงได้เสนอให้มีการเตรียมการปฏิรูปการศึกษา โดยแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นคณะหนึ่ง เรียกว่า "คณะกรรมการวางพื้นฐานเพื่อปฏิรูปการศึกษา" ซึ่งคณะรัฐมนตรีได้พิจารณาเห็นชอบ และมีมติแต่งตั้งคณะกรรมการชุดนี้ขึ้น โดยมีหน้าที่พิจารณาการศึกษาทั้งระบบและกระบวนการ เพื่อตรวจสอบปัญหาพร้อมกับแสวงหาแนวทางแก้ไขปรับปรุงให้การศึกษาสามารถสนองความคาดหวังของประชาชนส่วนใหญ่ สอดคล้องกับแนวทางพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมในระบอบประชาธิปไตยของไทย และเหมาะสมแก่กาลสมัยควย คณะกรรมการได้พิจารณาแล้ว เสนอต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ เมื่อ

¹⁷ ประยูร ศรีประสาธน์, "วิเคราะห์รายงานการวิจัยเกี่ยวกับการฝึกหัดครูในประเทศไทย," วารสารสภาการศึกษา 7 (2 กันยายน 2515), หน้า 33.

วันที่ 4 ธันวาคม พ.ศ.2517 เพื่อนำเสนอกณะรัฐมนตรี และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ซึ่ง
กณะรัฐมนตรีได้ลงมติรับหลักการตามรายงาน เมื่อวันที่ 24 ธันวาคม พ.ศ.2517¹⁸

เมื่อคณะรัฐมนตรีเห็นชอบตามที่เสนอ กระทรวงศึกษาธิการจึงได้ดำเนินการ
ปรับปรุงหลักสูตร โดยกำหนดให้มีวิชาพลานามัยเป็นวิชาบังคับวิชาหนึ่งตามหลักสูตรมัธยม
ศึกษาตอนปลาย ฉบับพุทธศักราช 2518 ประกอบด้วยวิชาพลศึกษาและวิชาสุขศึกษา

วิชาพลศึกษา เป็นวิชาที่มีความสำคัญ และจำเป็นสำหรับชีวิตคนมนุษย์ทุกคน เช่น-
เกี่ยวข้องกับวิชาการศึกษาอื่น ๆ แต่วิชาพลศึกษามีลักษณะที่แตกต่างไปจากวิชาการศึกษาอื่น
คือวิชาพลศึกษาเป็นการศึกษาแขนงหนึ่งที่ใช้กิจกรรมการออกกำลังกายที่ได้เลือกสรรแล้ว
เป็นสื่อของการเรียน และบังเกิดผลให้เข้าร่วมกิจกรรมเหล่านั้นมีการพัฒนาในด้านร่าง
กาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม จึงได้มีนักการศึกษาที่มีชื่อเสียงหลายท่านได้ให้ความเห็น
เกี่ยวกับวิชาพลศึกษาไว้ดังนี้คือ

ซีวี กูด¹⁹ (C.V. Good) ได้ให้คำจำกัดความพลศึกษาไว้ว่า "พลศึกษา
คือโครงการที่จัดขึ้นเพื่อการสอน และมีส่วนร่วมโดยใช้กล้ามเนื้อใหญ่ ๆ มุ่งหวังที่จะ-
พัฒนาทางทักษะ กลไก ทัศนคติ และสุขนิสัย"

บ็วอลเตอร์ และ ซวาก²⁰ (Bookwalter and Zwaag) ได้ให้คำจำกัดความ
พลศึกษาไว้ว่า "พลศึกษาเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาซึ่งมีความมุ่งหมายสอดคล้องกับความ
มุ่งหมายทางการศึกษา พลศึกษามีได้เน้นความมุ่งหมายเฉพาะอย่าง แต่มีความมุ่งหมาย

¹⁸ คณะกรรมการวางพื้นฐานเพื่อปฏิรูปการศึกษา, แนวทางการปฏิรูปการศึกษาสำหรับ
รัฐบาลในอนาคต, รายงานของคณะกรรมการวางพื้นฐานเพื่อปฏิรูปการศึกษา พิมพ์ครั้งที่
ที่ 4 โรงพิมพ์ในเค็คโปรดักชัน, มกราคม 2518, หน้าคาน้ำ.

¹⁹ Carter V. Good, Dictionary of Education (2d ed.; New York: McGraw-Hill, 1957), p.398.

²⁰ Karl W. Bookwalter and Harold J. Vander Zwaag, Foundations
and Principles of Physical Education. (W.B. Saunders Company Phila-
delphia, London, Toronto 1969), p.4.

โดยทั่ว ๆ ไป เช่นเกี่ยวกับการเรียนวิชาอื่น ๆ

วรศักดิ์ เพียรชอบ²¹ ได้กล่าวไว้ว่า "วิชาพลศึกษาคือการศึกษาแขนงหนึ่ง ซึ่งมีวัตถุประสงค์ และความมุ่งหมายเช่นเกี่ยวกับการศึกษาอื่น ๆ ก็เป็นวิชาที่จะส่งเสริมให้นักเรียนได้มีพัฒนาการทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม จะแตกต่างจากวิชาอื่นบ้างก็ตรงที่วิธีการและสื่อที่นำมาใช้ คือพลศึกษาใช้กิจกรรมการออกกำลังกาย หรือการเล่นกีฬา เป็นสื่อกลางของการ เรียนโดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมพลศึกษาต่าง ๆ"

อวย เกตุสิงห์²² ได้กล่าวว่า "วิชาพลศึกษาเป็นทั้งยาเป็นทั้งอาหาร และเป็นอาหารที่พิเศษที่ทุกคนต้องการ ถ้าขาดการออกกำลังกายก็เช่นเดียวกับคนขาดอาหาร"

สำหรับวิชาสุขศึกษา ซีวี กูด²³ (C.V. Good) ได้ให้คำจำกัดความว่า "วิชาสุขศึกษา คือการศึกษาแขนงหนึ่ง ที่ช่วยให้บุคคลมีความรู้เกี่ยวกับข้อเท็จจริง และการใช้ผลิตภัณฑ์ทางสุขภาพ ตลอดจนการมีสุขปฏิบัติและทัศนคติที่ดี"

เนื่องจากหลักสูตรหมวดวิชาพลานามัย ฉบับปี พุทธศักราช 2518 เป็นหลักสูตรใหม่ที่เพิ่งประกาศใช้ อาจจะมีปัญหา และอุปสรรคในการใช้หลักสูตรตามมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งไม่เคยมีการ เรียนการสอนวิชาพลานามัยในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

²¹ วรศักดิ์ เพียรชอบ, "ความหมายและวัตถุประสงค์ของวิชาพลศึกษา" วารสารพลศึกษาสาร ปีที่ 1 ฉบับที่ 11 (11 มิถุนายน 2512), หน้า 10.

²² อวย เกตุสิงห์, "วิทยาศาสตร์การกีฬา" การประชุมสัมมนาทางวิชาการพลศึกษา จัดโดยกรมพลศึกษา ณ หอประชุมศรีนครินทรวิโรฒ พลศึกษา, 6-8 ธันวาคม 2518, (เอกสารประกอบคำบรรยาย)

²³ Carter V. Good, Op.cit., p.264.

มาก่อนเลย ผู้วิจัยมีความสนใจ จึงได้เลือกวิจัยเรื่อง "ปัญหาของครูพลานามัย เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัย ประโยชน์มัธยมศึกษาตอนปลาย พ.ศ. 2518 ของโรงเรียนรัฐบาล ในเขตการศึกษา 9" เพื่อศึกษาถึงอุปสรรค และปัญหาต่าง ๆ ที่แท้จริงเกี่ยวกับการใช้หลักสูตร และรวบรวมข้อเสนอแนะต่าง ๆ ที่อาจจะเป็นประโยชน์ และเป็นแนวทางในการแก้ไขอุปสรรคในการเรียนการสอน และปรับปรุงหลักสูตรหมวดวิชาพลานามัยให้ประสิทธิภาพ และบรรลุเป้าหมายในการจัดการศึกษา.

ความมุ่งหมายในการวิจัย

เพื่อศึกษาปัญหาของครูพลานามัย ในการใช้หลักสูตรวิชาพลานามัย ฉบับพุทธศักราช 2518 ในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนรัฐบาล เขตการศึกษา 9

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีความประสงค์ที่จะศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัย ฉบับปีพุทธศักราช 2518 ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนรัฐบาล เขตการศึกษา 9 และปัญหาที่จะศึกษา แบ่งเป็นหมวดใหญ่ ๆ ดังนี้

1. ความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับการใช้หลักสูตร
2. จุดประสงค์ของหลักสูตร
3. เนื้อหาวิชาในหลักสูตร
4. อุปกรณ์ และเครื่องอำนวยความสะดวก
5. การวัดและประเมินผล

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. เพื่อทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับปัญหาในการใช้หลักสูตรวิชาพลานามัย ฉบับปี พุทธศักราช 2518 อันเป็นแนวทางใหม่บริหารโรงเรียน ครูพลานามัย ใ้ปรับปรุงการเรียนการสอนให้ดียิ่งขึ้น
2. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับหน่วยราชการที่เกี่ยวข้อง และคณะกรรมการปรับปรุงหลักสูตร ใ้มีข้อมูล เพื่อแก้ปัญหาในการใช้หลักสูตรมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
3. เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาคนควา และวิจัยเพิ่มเติมต่อไป.

ช่อกกลง เบื้องต้น

ผู้วิจัยถือว่าแบบสอบถามคือครุพลานามัยในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย เขตการศึกษา 9 ใ้หาคำตอบที่เชื่อถือได้ และตรงกับความเป็นจริง.

คำจำกัดความ

ครุพลานามัย	หมายถึง	ครูทำหน้าที่สอนวิชาพลศึกษา และหรือครูที่สอนวิชาสุขศึกษา
หลักสูตรวิชาพลานามัย	หมายถึง	หลักสูตรที่คณะกรรมการใ้ร่างขึ้น และประกาศใ้ใช้ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในปีการศึกษา 2518
โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย	หมายถึง	โรงเรียนรัฐบาล สังกัดกรมสามัญศึกษา และ เปิดสอนถึงระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

เขตการศึกษา 9

หมายถึง เขตการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ
ประกอบด้วย

1. จังหวัดหนองคาย
2. จังหวัดเลย
3. จังหวัดอุดรธานี
4. จังหวัดสกลนคร
5. จังหวัดขอนแก่น

เนื้อหาวิชา

หมายถึง เนื้อหาวิชาที่ระบุไว้ในหลักสูตรวิชาพลานามัย
ประถมศึกษาตอนปลาย ฉบับปีพุทธศักราช
2518

จุดประสงค์ของหลักสูตร

หมายถึง จุดประสงค์ที่เขียนไว้ในหลักสูตรวิชาพลานามัย
ประถมศึกษาตอนปลาย ฉบับปีพุทธศักราช
2518

การวัดและประเมินผล

หมายถึง ระเบียบและวิธีการใช้ระเบียบวัดผลตามหลักสูตร
มัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปี พ.ศ.2518 ของ
กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย